

lægeerklæringer. Vi plejer normalt ikke at gå ind i enkeltheder om konkrete personer, og jeg havde hellere været foruden, at just den person blev nævnt her i Folketinget, for den sag er helt anderledes end andre af sagerne.

Men der er tre personer, som har fået en dom på mere end 1 års fængsel. De pågældende mennesker har boet i Danmark et sted mellem 27 og 37 år, og den kriminalitet, de har begået, ligger mellem 14 og 18 år tilbage. De har kun været straffet den ene gang, de har altså ikke begået kriminalitet senere. Og i Socialdemokratiet deler vi altså ikke filosofien, der hedder én gang kriminel, altid kriminel.

Disse personer har udstået den fængselsstraf, de har fået, de har været igennem en karensperiode, der for de tre personer har varieret fra 10 til 15 år, og de har ikke begået nye lovovertrædelser. Og dér har vi altså i modsætning til andre måske den holdning, at der også bør kunne være – kald det tilgivelse, kald det forståelse; jeg ved ikke, hvilke ord man vil vælge at bruge, men man kan ikke til et menneske bare sige: Du har én gang trådt ved siden af, og det, du gjorde, var alvorligt, og derfor kan du aldrig nogen sinde finde tilgivelse. Det er i hvert fald ikke de holdninger, vi står inde for.

Knud Erik Hansen (SF):

Indfødsret er jo blevet en ny politisk kampplads for nogle partier med Dansk Folkeparti i den absolutte førertrøje, men ikke alene.

Jeg synes, man godt kan spørge sig selv, hvor danskheden er henne i den debat. Når jeg hører debatten, så synes jeg, at det virker, som om danskheden er blevet sådan noget med en indskrænket menighed, hvor man tramper på tolerance og på åbenhed. Jeg mangler faktisk en åbenhed over for folk, der f.eks. på et tidspunkt har lavet noget, de ikke skulle lave, og som har fået deres straf, for uanset at de så i mere end en halv snes år har været i landet, ja, så kan de ikke få dansk statsborgerskab ifølge denne intolerance.

Jeg mangler også en social ansvarlighed over for de mennesker, der bor i landet og har boet her i mange år. Nogle har været i restance og har ikke en jordisk chance for at betale den, fordi de ikke har fået arbejde. Nogle har også haft ganske store vanskeligheder ved at lære dansk på grund af sociale og psykiske forhold. Jeg mangler også en tolerance over for dem, således at de ikke af disse grunde skal frarøves muligheden for at blive danske statsborgere.

Alt i alt synes vi, vi mangler lidt åbent sind, hvor man viser, at vi også som danskere kan tage nye ind og ikke er bange for forskellighed og også kan holde frisindet og det sociale ansvar ved lige.

Det sidste har i hvert fald været SF's udgangspunkt, når vi har behandlet de her sager, og det vil vi stå ved. Og jeg vil sige, at der heldigvis stadig er et flertal med denne holdning som udgangspunkt; det er det, der præger forslaget, og derfor kan vi støtte det.

Arne Melchior (CD):

Jeg har arvet mit danske statsborgerskab, og jeg er inderlig taknemlig for det, glad for det, lykkelig over det. Og jeg tænker ikke så sjældent på min tiptiptiptiptipoldefar, som indvandrede til Rendsborg, da det var dansk. Hvor var det pænt af ham. Og hvor er det kommet mig til gode uden nogen egen fortjeneste.

Men vi skal nok passe på ikke at overvurdere betydningen af statsborgerskab. Det er jo ikke en udmærkelse, det er jo ikke et blå stempel: Godkendt! Man kan være et glimrende menneske uden at være dansk statsborger, og man kan være en elendig sjuft og være dansk statsborger.

For ca. 150 år siden udtalte den dengang verdensberømte norske digter Henrik Wergeland, at begrebet statsborgerskab skulle afløses af begrebet verdensborgerskab. Det er jo desværre gået i den modsatte retning, men derfor skal vi alligevel passe på med ikke at overvurdere dette her med statsborgerskab. Det er jo primært en praktisk foranstaltning.

Alternativet for de fleste af disse mennesker er jo, at de er statsløse, eller at de er statsborgere i et land, hvor de ikke kan vise sig. Det vil sige, at når den slags mennesker skal ud og rejse eller foretage ting over grænserne i det hele taget, så er de væsentligt ringere stillede end selv den dansker, der har været idømt mange års fængsel, måske flere gange.

Statsborgerskabet er altså ikke noget, man får som en godkendelse af, at man er et bedre menneske end nogen anden.

Det er en ren og skær retligt praktisk foranstaltning. Men derfor kan man, som jeg sagde i starten, være glad for det alligevel, taknemlig for det alligevel.

Men det er smadderurimeligt at gøre det til, at vi er danske og så er der dem, der ikke kan få æren af at blive det. Sådan forholder det sig ikke. Det ligger slet ikke i begrebet indfødsret,